Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 27 Listopad 2003 04:00

Včera jsem si konečně přinesl domů novou CD Zuzany Navarové ***Jako Šantidéví*** (Indies records). Mé dcery mi řekly, že málokterá "placka" je chytla na první poslech jako nová Zuzana Navarová.

U mě to první poslech nebyl, protože většinu písní obsažených na cédéčku znám ze živých koncertů Zuzky a KOA a jediné, co jsem si přál, je mít je doma a pouštět si je.

Přesto cédéčko "jelo" celou cestu autem z Českých Budějovic (kde jsem je koupil) až do Prahy prakticky nepřetržitě, neomrzí .

Zuzana je pro mě spojená především s meteorem zvaným Nerez, který jsem poslouchal jako evangelium v létech, kdy éterem zněly Písničky pro Hvězdu. Pak Nerez nebyl a přišlo Zuzčino španělské období.

Dnes je tu KOA s mezinárodním obsazením. (Omar a Camillo - Mária tam nepočítám) a Frantou Rabou, no a Navarovou (neumím vyjádřit písmem krásně otrávený Zuzanin hlas na živých

koncertech).

"Placka" začíná *Marií*, přídavkovou nádhernou vypalovačkou na koncertech. Marii si umím představit i v podání Radůzy, ale v poloze trochu jiné. Zuzana Marii zpívá jako většinu svých písní stylem "jako by se nechumelilo", a právě v tom je svá.

Zuzana byla a je velmi dobrá textařka (kromě neutuchající hudební invence). Miluju její špílce, třeba v *Marii.. Lovosice, Pardubice*.

Je trošku jinde než většina folkařek. Je v tom dost velký nadhled, tak trochu a la Pavel Kopta, ale samozřejmě ženský nadhled.

Další pecka na kterou jsem čekal je česko - jiddiš *Vřelé díky z pupku*. Jiddiš hudba je v módě a i kdyby nebyla, je úžasná. Velmi vtipný text, jehož překlad nedělá problémy, zkrátka oslava jídla zvaného šoulet. Paráda.

Třetí paráda je blues *Zatím hodně pus*. Zpíváno s citem pro blues a textové jednoslabičné perly a verše.. *je mi jedno co psal Hašek, co mu řekla matka Rus, ani nevezmu si prášek, ač mi po zdi ťape rus*
.

Přídavková je i lehká country - tramp parodie *Cesta domů*. *Jupiá jé, plaťte za mě činži, než najdu poklad podle skal, Jupijá, jé, jupí - hrajte za mě "džindži - brinži"*
?. Není to nádhera?

V Orlici pak zaujme posluchače "*Dáša ruší, hvízdá"? "vysoko v horách prší, Dáša už se choulí*"
? I parodie musí mít úroveň.

Zuzana je ženská se smyslem pro humor, což není dáno každé její kolegyni. Když jsem ji viděl letos zdálky v Telči lízat kornout zmrzliny, vypadala na patnáct a ne jako zralá ženská, která má

v písních pocit, prožitek, nadhled a humor.

Druhou osobností na CD je Mário Biháry, nevidomý akordeonista, klávesista, skladatel, textař i sólový zpěvák. Mário je autorsky a interpretačně zastoupen několika písněmi. Neumím romsky, což je většinou rodná řeč Máriových textů, protože je to i jeho rodná řeč. Ale nějak to vůbec nevadí. Pak zní i slovenština, jeho druhá rodná řeč.

Ale Mário má vlastně jen jedinou rodnou řeč se všemi na CD, a to je krásná hudba a krásný zpěv. Cikánská hudba byla a je vždy i určitou módou a v podstatě jedinou oblastí, v níž gádžové toto etnikum berou. A nevidomí muzikanti, ať jakékoli barvy pleti, jsou nadáni i zvláštním citem. Mário tuto notoricky známou skutečnost více než potvrzuje.

Romština ostatně zní i v Zuzaniných písních, například v *Klobouku*, parádním odvazu zpívaným směsí slovenštiny, romštiny a češtiny.

Z Máriových písní mě chytlo na první poslech (tedy už na koncertě) *Jablko*, a to i po stránce textové - je psána slovensky.

Tak nezbývá než poslouchat Zuzanu, Mária a zbytek KOA až do závěrečného Camilova *Vrabčáka*,
milého španělského popěvku, vzpomínka na nedávnou minulost Zuzany. Ale jaká minulost, přítomnost nebo budoucnost v případě Zuzany Navarové?

Spojovacím můstkem mezi *Sambou v dešti* a *Tisíce dnů mezi námi* a ***Jako Šantidévi*** je pocit nádherné lidské muziky zpívané Paní zpěvačkou a Paní textařkou a skladatelkou Zuzanou Navarovou, Máriem a "zbytkem" KOA.

Tak ahoj někde na živé "Navarovce".